

Ἐδν ἔγγωςιζον! . . . θυητὸς πλὴν ποῖος
Θεοῦ τὸ σχέδιον εἶδ' ἐλευθέρως;
Κρύπτον βημάτων του κρότον ὅμοιος
παιδίον ἄκακον κτυπᾷ πτηνόν.

— Πρέπει νὰ σθέννυται τὸ πᾶν ἀψύφως,
ὅδα τὸ δρέπανον νὰ κόπτῃ κ' ἵσ
μὲ τὸν μανδύαν του πρέπει ὁ ζόφες
ἀστέρα λάμποντα νὰ ἀμαυροῖ.

Ἐκ τῆς καρδίας μας κι' ὁ ἔρως πρέπει
νὰ ἀφανίζηται, ως ὀπτασία,
ὅποιαν μέθυσος ὑπνώττων βλέπει
Θαρρῶν πῶς κήλυκα πάντα πληροῖ.—

Ἄλλ' ἂν σ' τοῦ μέλλοντος τὸ μαῦρον σκύτος
ἴσθλεπε τ' ὅμμα μου τὴν σὴν ἀπάτην,
ἄντι τοὺς λόγους σου γ' ἀκούω, πρῶτος:
«Κάτω, θὰ ἔκραζον. ή προσωπίξ».

Πλὴν . . . πόθεν ἄρα γε εἰς τὴν σὴν μνήμην
φρίττω ἀπ' ἄγνωστον χαρὰν ὑπάτην;
Ἐγὼ δὲν ἔλεγον τώρα πῶς θῆμην
ἀναισθητότατος εἰς δ; τ' εἰπῆς;

Ω! ή ἀνάμνησις εἰν' εὐτυχία.
Ανθος μου φίλτατον, δὲν θέλω τόσον
πολὺ νὰ θίδωμαι, δτ' ή καρδία
ἔμοι σ' ἡγάπησε.— Σ' εἶχον ιδεῖ.

Εἰς τὴν θερμότητα τῆς μεσημβρίας,
ώς ἐνθυμούμεθα πρωίας δρόσου,
οὕτω δὲν ἔλλειψεν ἐκ τῆς καρδίας
ὁ ἔρως, ἄρωμα μένει ἡδύ.

ΙΩ. ΚΑΜ.

ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΔΗΣ ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΕΝ Τῷ Β'. ΦΥΛΛΑΔΙΩ ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ.

Ἄλλ' έὰν μετὰ τὴν τέρψιν κλαίοντ' ἀποκεφα-
λίσῃς,
Καὶ τὴν κεφαλὴν ἐκείνου εἰς ἐμὲ τὴν ἐφαρ-
(μώσης,

Δὲν θὰ θῆμαι πλέον φάσμα,
Ἄντι τρομεροῦ γελοίος θὰ ἔξελθω ἀπ' τὸ
χάσμα,

Πῶς θὰ μὲ παραμορφώσῃς;
Τῷ Δαμασκηνῷ ἀνήκη τοῦ αἰνίγματος ἡ λύσις.

Α. Α.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΕΝ Τῷ Β'. ΦΥΛΛΑΔΙΩ ΓΡΙΦΩ.

Αει τῇ Ἑλλάδι σύντροφος περία.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Χρησιμεύω εἰς τὰς λέξεις,
εἶμαι ἄστλον ἐπίστης.

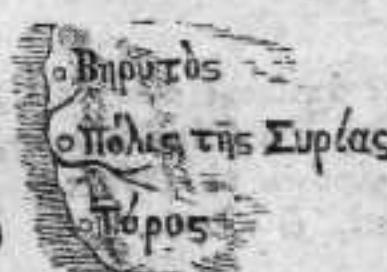
Αν ἀπλῶς διὰ νὰ παλέψῃς,
φίλε, μ' ἀποκεφαλίσῃς,
δομιλεῖς χωρὶς φωνήν.

Αν δευτέρων δὲ ποιητὴν
ώς τὴν πρώτην μ' ἐπιβάλῃς
καὶ εἰς τὸν λαμπόν μου βάλῃς
κεφαλὴν τοῦ Γεωργίου,
χαίρου τότε, ἀν πεινᾶς.
Συνεπείας πλὴν δεινᾶς
ἔχω φεῦ! ἐπὶ τοῦ βίου,
έὰν ἄλλην κεφαλὴν
εἰς τὸν τράχηλόν μου θέστης
κατὰ μίαν ἐντολὴν,
φίλε, ἀφευκτα θὰ πταίσῃς.

Τὴν ἀλήθειαν σὲ λέγω·
Ψεύματα δὲν ἀγαπῶ·
καὶ τὸ πνεῦμά μου δουλεύει
τὸ διάτι μέλλω νὰ εἰπῶ.

I.

ΓΡΙΦΟΣ.

ά